

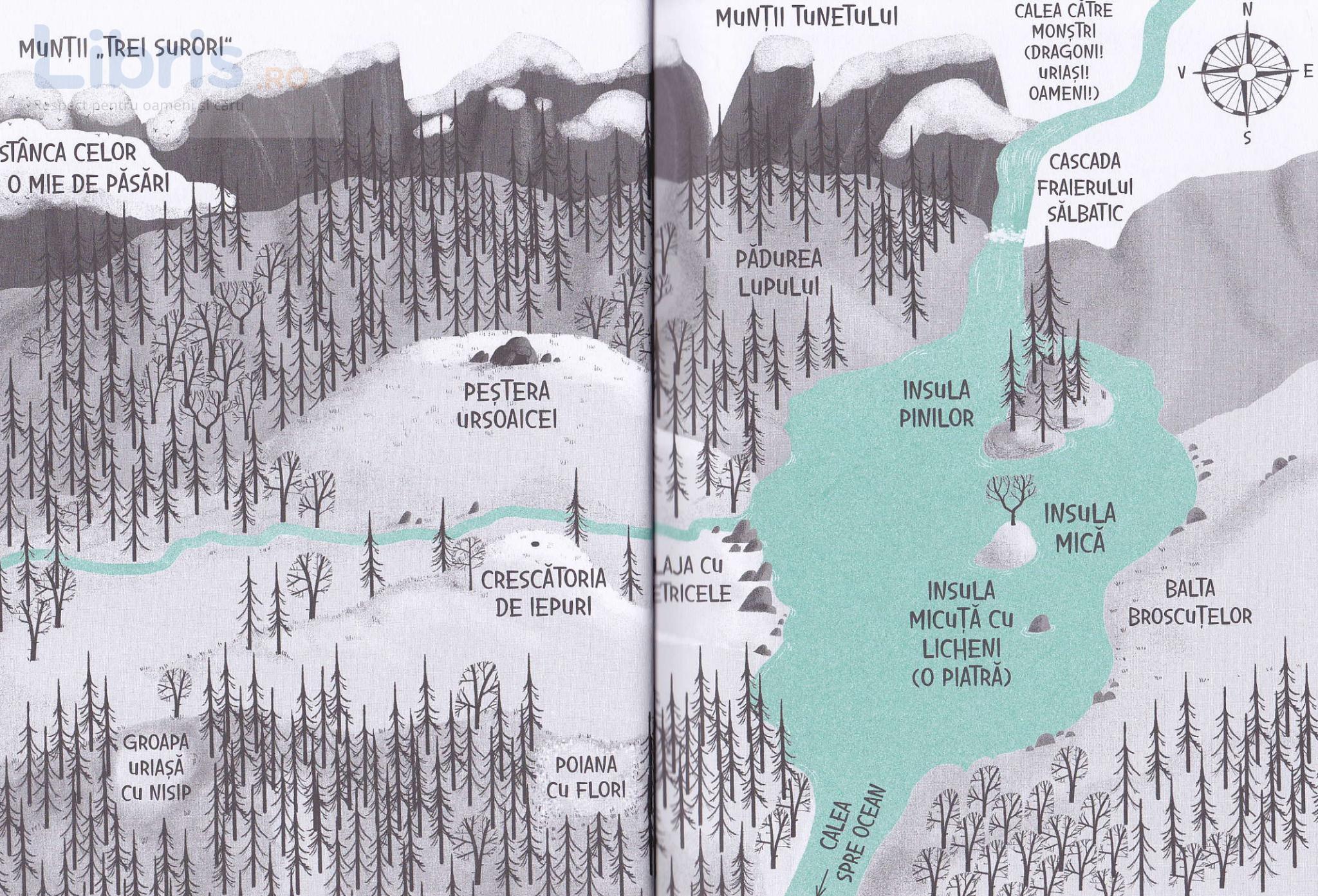
IEPURELE ȘI URSOAICA

Nărvuri iepurești

SCRISĂ DE
JULIAN GOUGH

ILUSTRATĂ DE
JIM FIELD

Părăsind în grabă bârlogul,
tâlharul călcă din greșeală pe
nasul Ursoaicei. Ursoaica se trezi.

– Mierea mea! Somonul meu!
Și ouăle mele delicioase de cărăbus!
se tângui ea. Toate au dispărut!

Dar, ieșind afară în viscol, nu zări nici

hoțul, nici mâncarea ei.

„Viscol?”, gândi Ursoaica. VISCOL?!? Deci
nu e primăvară... M-am trezit prea devreme!
Asta e, acum! Dintotdeauna mi-am dorit să
fac un om de zăpadă.

De pe dealul ei, Ursoaica rostogoli
un bulgăre până jos, în vale, și după
aceea în sus, pe dealul vecin.

Apoi, gâfâind, se așeză.

– Ăsta e sfârșitul lumii, se auzi
o voce posomorâtă.

Ursoaica se uită peste tot
în jurul său.

– Ba nu e, spuse ea
precaută. E o zi minunată
cu soare.

– Prostii! se auzi din
nou vocea care venea
de undeva de jos.

Soarele a apus.

„Ah”, gândi Ursoaică.

Rostogoli bulgărele într-o
parte și dădu peste o vizuină
de iepure.

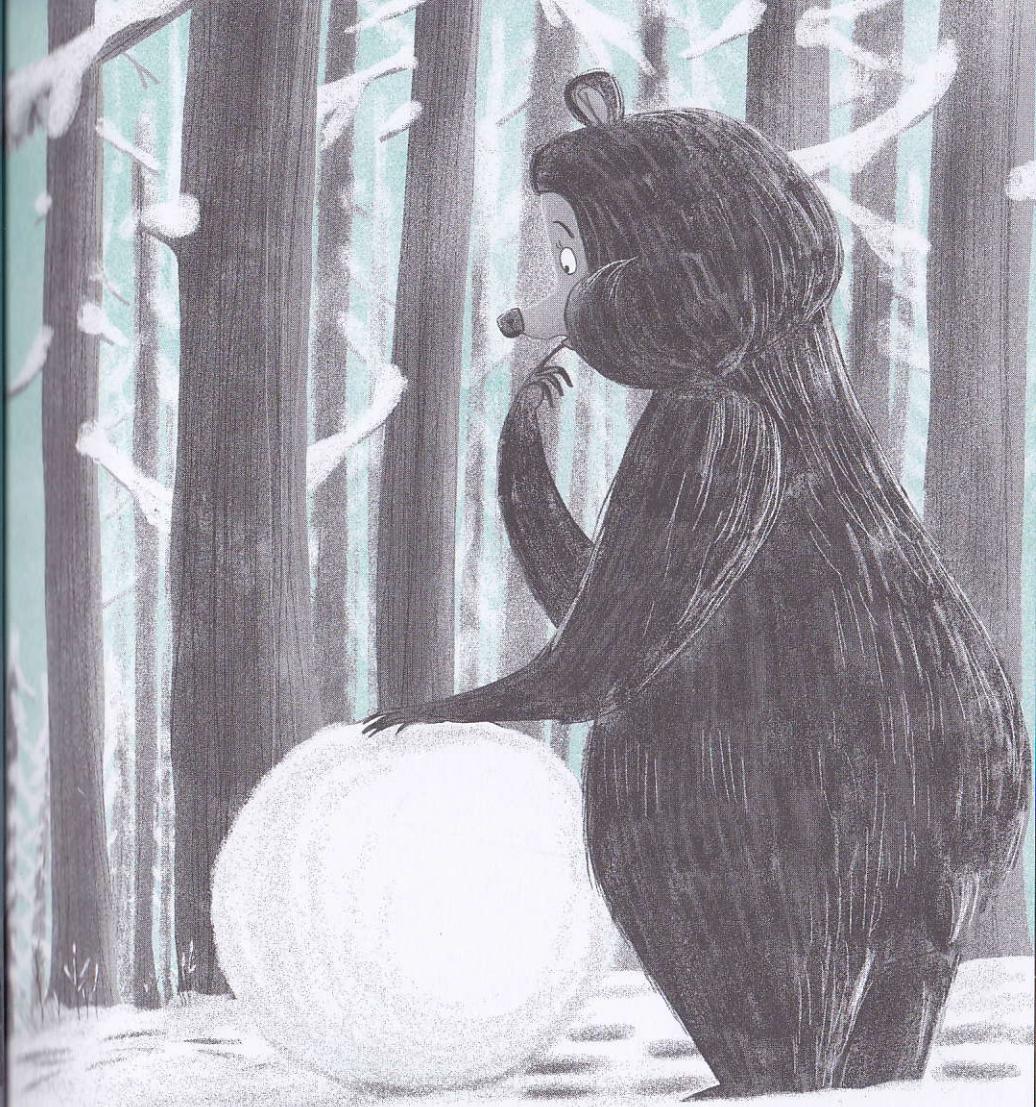
Iepurele sări afară. Se uită
la Ursoaică. Apoi se uită la
bulgărele uriaș.

– Numai un idiot ar rostogoli bulgărele în

SUS pe deal..., spuse Iepurele îngândurat.

– De ce? întrebă Ursoaica.

– Din cauza gravitației.

– Ce e aia gravitație? întrebă Ursoaica.